

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 5.158 van 18 december 2007
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Kazachse nationaliteit op 17 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten 26 september 2005.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DEVRIESE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Kazachse nationaliteit, geboren te X (Kazachstan) op 18 juli 1960, komt op 17 juli 2000 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. Haar asielaanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen op 24 juli 2000 met een

beslissing van weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze asielprocedure eindigt met een verwerping bij arrest nr. 157.874 van 24 april 2006 van de Raad van State van een verzoek tot annulatie gericht tegen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 30 mei 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 8 december 2003 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering om machtiging tot verblijf.

Op 30 juli 2005 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met een Belgisch onderdaan D.M.

Op 26 augustus 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in als "echtgenote" van een Belgisch onderdaan.

Op 22 september 2005 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 23 september 2005 begint de Procureur des Konings een onderzoek naar het bestaan van een schijnhuwelijk.

Op 26 september 2005 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 26 september 2005 aan de verzoekende partij werd ter kennis gegeven en die gemotiveerd is als volgt:

"motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het verslag dd. 22/09/2005 van de politie van Merelbeke blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden.

Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980

artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betoogt:

"Als echtgenote van een belgische onderdaan heeft zij recht tot verblijf zeker als men rekening moet houden wat hierboven uiteengezet werd.

Er is duidelijk bewezen (zie punt 3) dat partijen hebben samengewoond vanaf de datum van hun huwelijk op 30/07/2005 tot en met begin november 2006 hetzij 15 maanden"

"Bij vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, LP en BOES, M. Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, N° 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenbevinding (R.v. St, VAN KOUTER, N° 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht;

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v. St, THIJS, N° 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) - (LAMBRECHTS. W., Geschillen van bestuur, 43)

Dat dit in casu nooit gebeurd is: tegenpartij baseert zich op een politieverlag van 26/09/2005 dat beweert dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtgenoten en dat deze bewering totaal verschillend is met de realiteit (zie hierboven); waarom zou anders haar echtgenoot de Heer MAES verzoekster dagvaarden in kort geding in november 2006 als ze niet meer zouden samenwonen? Ze woonden samen en hij wou bij gerechtelijke beslissing haar aan de deur zetten wat verzoekster in persoon aanvaard heeft op de zitting van 02/11/2006."

In haar feitelijke uiteenzetting stelt de verzoekende partij:

" Partijen wonen niet meer samen omdat de Heer O (...) zijn echtgenote met de dood bedreigd had en ze het echtelijk dak uit vrees is moeten ontvluchten ;

Mijnheer O (...) kon niet verteren dat zijn echtgenote het echtelijk dak verlaten had. Hij neemt dan alle mogelijke stappen om dan de moeder van zijn echtgenote te kelderen (dus verzoekster) uit wraak om zo te beweren dat het huwelijk van de moeder van zijn echtgenote een schijnhuwelijk zou zijn;

Hij gaat zelfs zover dat hij klacht met burgerlijke partijstelling indient tegen zijn schoonmoeder (huidige verzoekster) voor schijnhuwelijk en bigamie en tegen haar echtgenoot de Heer M. (...) voor valsheid in geschriften en schijnhuwelijk;

De echtgenoot (Mijnheer M. (...)) van verzoekster dagvaardt haar voor de Rechtbank van GENT zetelende in kort geding en een beschikking wordt uitgesproken op 06/11/2006 waarin bepaald wordt dat verzoekster de echtelijke woonplaats moet verlaten;

Verzoekster is op de zitting van 02/11/2006 persoonlijk verschenen (zij had geen advocaat) en er werd door de Rechtbank geakteerd: " Ter terechtzitting van 2 november 2006 verklaarde verweerster zich akkoord om de gezinswoning te verlaten. Zij zal bij haar dochter verblijven te HAM op het hiervoor vermeld adres. " wat met andere woorden betekent dat verzoekster nog steeds samenwoonde met haar echtgenoot tot kort voor de zitting!

Dat verzoekster tot en met vandaag nog steeds gehuwd is met de Heer M. D. (...);

Zij werd ingeschreven op haar huidig adres te HAM op 10/11/2006 (zie samenstelling van gezin opgesteld op datum van 21/05/2005) door de gemeente HAM;"

De bestreden beslissing verwijst naar het politieverlag van 22 september 2005 (PV van verhoor) waaruit blijkt dat de schoonzoon van de verzoekende partij klacht indient wegens het bestaan van een schijnhuwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot. De echtgenoot van de verzoekende partij legt klacht neer tegen haar schoonzoon omwille van het misdrijf laster. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kortelings nadien het echtelijk dak verliet omwille van een opgestarte procedure voor de Voorzitter zetelend in kortgeding. Uit het voormeld verslag concludeert de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken dat er ernstige twijfels zijn omtrent het bestaan van een reële echtelijke band tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.ST.;, nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verzoekende partij zich vestigt of komt vestigen met haar Belgische echtgenoot om het recht op vestiging te verkrijgen.

Waar in het verzoekschrift de verzoekende partij stelt dat er een uitgesproken vonnis bestaat dat in het kader van dringende en voorlopige maatregelen het feitelijk uiteengaan van partijen regelt, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet dat namelijk geen vestiging in het verleden als voorwaarde stelt doch wel een vestiging in het heden of de toekomst. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin kan uit het loutere bestaan van het huwelijk een verblijfstitel verkregen worden. Een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden als feiten als bewezen worden beschouwd zonder dat aan de betrokken partij persoonlijk en direct inlichtingen worden gevraagd of haar wordt toegestaan stukken neer te leggen.

Voor zover met dit betoog de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., nr. 100.007, 22 oktober 2001; R.v.St., nr. 158.985, 18 mei 2006; R.v.St., nr. 167.887, 15 februari 2007).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. R.v.St, nr. 167.887, 15 februari 2007; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag tot vestiging door een gebrek aan actuele vestiging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekende partij, maar houdt een weigering in om door de partij gevraagd voordeel, met name de aanvraag tot vestiging in het Koninkrijk, te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, is dit onderdeel onontvankelijk.

Evenmin bestaat er een wettelijke bepaling die de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken verplicht de verzoekende partij uit te nodigen bijkomende stukken neer te leggen. Niets belet de verzoekende partij alle elementen bij haar aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken voor het nemen van een beslissing. Met stukken die aan de Dienst Vreemdelingenzaken worden overgemaakt na het nemen van de bestreden beslissing kon de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken geen rekening houden.

Het middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zij betoogt dat zij in België verschillende opleidingen heeft gevolgd, sedert 2005 ononderbroken werkt en alles in het werk heeft gesteld om zich zo goed mogelijk in te burgeren. Zij stelt dat men zich niet mag mengen met haar privéleven door deze inspanningen te verwerpen temeer *“ze niet eens aan de basis ligt van het niet samenwonen met haar echtgenoot”*.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. De verzoekende partij laat het determinerend motief, dat zij zich niet (meer) vestigde met haar echtgenoot en dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie met haar echtgenoot op het ogenblik van de bestreden beslissing, ongemoeid en toont bijgevolg geen schending van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet aan, zoals onder het eerste middel besproken. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004). Met het betoog dat er een inmenging is in haar privéleven door een verwerping van de (integratie-) inspanningen maakt de verzoekende partij geen schending van voormelde bepaling aannemelijk. De bestreden beslissing heeft zich niet uitgesproken en dient zich niet uit te spreken over de aangehaalde integratie-elementen daar deze niets wijzigen aan de voorwaarden opgelegd door artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Er werd geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN